

Εδοί, παιδιά, του Κάιζερ, δόξαις και μεγαλεία...
ζήτω κι' η περιώνυμος τῶν ἰδεῶν Γαλλία,
ποῦ μπρός της κάθε βάρβαρος βουβαίνεται Θεοσίτης
καὶ δὲν χωροῦνε τάδικα μὲς' στὴ συνείδησί της.

Καὶ ποῖς γιὰ τὴν Γαλλία μας δὲν θὰ πανηγυρίσῃ ;
σῆκω καὶ μάλιστα με τρέλλα, σοβαρό,
κι' ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ πάμε' στὸ Παρίσι
νὰ ποῦμε' στὸν Πισσὼν μεροὶ καὶ' στὸν Πουανκαρέ.

Ποῦ νὰ μετρήσω σήμερα τὰ κλέη μας ἐκείνα;
δὲν βρῶσκω λόγια νὰ σοῦ' πῶ τὴν ἀμετρη χαρὰ μου,
καὶ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίσῃ' στὴν Ἀθήνα
ἔλαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμποῦρά μου,
καὶ πάμε νὰ τοῦ ψάλωμε γιὰ τῆς μεγάλαις Νίκαις
χίλια καλῶς σὲ βρήκαμε, χίλια καλῶς μᾶς βρήκες.

Ὁ Ξυλὲντος συμπολίτης ψάλλει τὸ παιδί τῆς Κρήτης.

Φ. — Ἐπαινος' στὸν Κρητικὸ, ποῦ μαζί με τὴν Εἰρήνη
ὁ μεγάλος Βασιλεὺς Μεγαλόσταυρο τοῦ δίνει.
Τὸν τιμᾷ κι' ἡ Ρουμανία μὲ τὸν Μεγαλόσταυρό της,
τὸν τιμᾷ μὲ τὸν δικό του κι' ὁ κλεινὸς Μαυροβου-

[νιώτης.

Τόσαις ἐθνικαῖς θυσίαις δὲν ἐπῆγαν τοῦ κακοῦ,
κι' εἶναι τὴν ἀλήθεια μόνη
πῶς τὸ γένος μεγαλόνει
'στὸν καιρὸ τοῦ Κρητικοῦ.

Γεῖά σου, γέρο Ψηλορείτη...
σέρνω τώρα μὲ τὴν Κρήτη
τὸν πυρρῆμο χορῶ.

Καὶ κυτᾶζω τὴν Ἑλλάδα
δόξης καὶ τιμῆς κοιλάδα
'στοῦ Λευτέρη τὸν καιρό.

Καὶ τόλμη καὶ σφριγγὸς
καὶ νοῦς οὐκ ὀλίγος...
τὴν Κρήτην αἰνῶ.

Μεγάλὸ τάντέρι
αὐτοῦ τοῦ Λευτέρη,
καὶ τύχη βουλό.

Βροντᾶτε, βροντᾶτε,
μ' αὐτὸν χαρεῖτατε
Πατριδα τροπαίων.

Τὶ δόξης Παλάτια
θαμβῶνουν τὰ μάτια
τραῶν Ἑυρωπαϊῶν.

Σὲ τούταις τῆς φρικαῖς
τί τύχη τὴν βόθηξες
μ' αὐτὸν τὸν Λευτέρη.

Γεμάτη παράσημα
τραγοῦδ' ἀναστάσιμα
μὲ ξίφος' στὸ χέρι.

Τοῖς χαῖρε, περιμάχητος τῶν Μακεδόνων χόρα,
'Ἑλλάς πανηγυριώτισσα, Πατρίς εὐτυχισμένη,
κι' ἀνεῖναι καλλοροφίτικος ὁ Κρητικὸς σὰν τώρα
θαρρῶ πῶς ρεπ' Ἰσόβιος Πρωθυπουργὸς νὰ μένῃ.

Γ.

Π. — Τὶ χροσὴ μᾶς βρήκε μοτρα...
σὺ Φεραῖτε προτομαρτυ,
τὴν προφητικὴ σου λύρα
ἐμπνευσμένος ξαναπάρη.

Τὰ πεντάρφανα παιδιὰ σου, τὰ παιδιὰ τὰ σκορπισμένα
μὲ καὶ μούσ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρέχουν τώρα μαζωμένα
σὲ κοιτίδα μητρική.

Τὴν χαρὰ των ποῖς δὲν βλέπει;
τρέχουν, Ρήγα, νὰ βρῶνουν σκέπη
σὲ μητέρα, ποῦ νικά.

Κ' ὅπως θρῆνι τὰ πουλιά της
ἔτσι μὲ τὴν ἀγκυλιά της
τὰ σκεπάζει μητρικά.

Νὰ τὰ δύστιχα παιδιὰ σου, νὰ τὰ σκόρπια παλλη-
κάρια...

σῆκω καὶ τραγοῦδῃσέ τα,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
σὲ γιορταῖς ὠδήγησέ τα.

Κύττα τὰ στὴν ἀγκυλιά
τῆς πολυπαθῆς των μάννας
πῶς πετοῦνε μὲ παιδνας
Κωνσταντίνου Βασιληᾶ.

Κύττα τώρα, προτομαρτυ, μὰ Πατριδα μὲ στεφάνια
ὅπως σὺ τὴν ὄνειρεῦθης ἀπὸ κάτω σὲ πλατάνια.
Πόσους πέρασε καιροὺς ταπεινὴ μὲ καταφρόνια,
πόσους πέρασε καιροὺς μὲ φαριμακία κάθε μέρα...
κῆμα ποῦμαι γέρος πιά, καὶ δὲν ἔχω μ' ἄντρος μου χροῖνια
νὰ προφθάσω νὰ τὴν δῶ κανελεῦθερη Μητέρα.